

РЕШЕНИЕ

№ 1036

гр. Бургас, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ЛШ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: М.А ИВ. МАВРОДИЕВА

при участието на секретаря Ж.З. М.ОВА
като разгледа докладваното от М.А ИВ. МАВРОДИЕВА Административно
наказателно дело № 20232120202322 по описа за 2023 година

Производството е по реда на 58д и сл. от ЗАНН.

Производството е образувано по повод жалба на А. Д. Д. с ЕГН ***** против
Наказателно постановление № 692839-F691869/21.02.2023 г. издадено от Директор на
Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП - гр.Бургас, с което за нарушение на чл.125, ал.5 от
ЗДДС, на основание чл.179 от ЗДДС, му е наложена глоба в размер на 500 (петстотин) лева.

Жалбоподателят счита, че обжалваното наказателно постановление е
незаконосъобразно. Излагат се твърдения, че той като физическо лице никога не е
осъществявал търговска дейност и не е бил регистриран по ЗДДС. Също така, че са
допуснати нарушения на процесуалния закон и по конкретно на чл. 52, ал.4 от ЗАНН, чл. 53
и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Посочва, че задължен да подава справка-декларация бил ЕТ
„*****“ ЕИК ***, който е бил регистриран по ЗДДС, а не физическото лице жалбоподателят.
ЕТ бил заличен от ТР на 08.11.2022г. и това водело до неяснота относно адресата на
постановлението. Счита, че липсва субективен елемент и не е знаел за служебна регистрация
на физическото лице по ЗДДС. Ако се приемело нарушение, то счита, че представлява
маловажен случай по см. на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. М. М..
Оспорва се наказателното постановление като счита, че от събраните по делото
доказателства се доказва основателността на жалбата за незаконосъобразност на
постановлението. Претендират се разноски.

За административнонаказващия орган – Директор на Дирекция „Обслужване” при ТД
на НАП - гр.Бургас, се явява юрисконсулт Ч.. Излага доводи за безспорност на установеното

нарушение и се моли за потвърждаване на НП, претендира се заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН, НП е връчено на 07.06.2023г., а жалбата срещу него е депозирана на 12.06.2023г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество съдът намира следното:

Жалбоподателят А. Д. бил регистриран като едноличен търговец с фирма ЕТ „*****“ ЕИК ***. В това си качество същият бил регистриран по ЗДДС от 17.01.2007 г. ЕТ „*****“ ЕИК *** било заличено в Търговския регистър към Агенцията по вписванията на 08.11.2022г. Като регистрирано по ЗДДС лице, съгласно чл.125 ал.1 ЗДДС регистрираното лице имало задължение да подава справка-декларация за всеки данъчен период включително и за октомври 2022г. Справката -декларация по чл.125 ал.5 вр. ал.1 ЗДДС е следвало да бъде подадена до 14-то число на месеца следващ данъчния период, за който се отнася, в случая до 14.11.2022 г. След изтичане на установения от закона срок, а именно 14.11.2022г. за подаване на справката-декларация, такава не е била подадена в ТД на НАП-Бургас, след извършване на съпоставка на регистрираните по ЗДДС лица и подадените от тях справки-декларации по ЗДДС и приложенията към тях.

На 12.01.2023 г. е съставен АУАН на А. Д. - за нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС и осъществен състав на чл. 179 от ЗДДС. Актът бил подписан и бил предявен на нарушителя, който вписал възражения в него, че никога не се е бил регистрирал по ЗДДС и поради това не е подавал декларация за извършена стопанска дейност в качеството му на физическо лице. Освен посочените възражения в срока по чл. 44 от ЗАНН, други не били депозирани.

На 21.02.2023г. наказващият орган приел за безспорни констатациите в АУАН, посочил, че срещу АУАН е направено възражение, което е неоснователно и е издал обжалваното наказателно постановление, с което е приел, че е нарушена разпоредбата на чл.125, ал.5 от ЗДДС, на основание чл.179 от ЗДДС на А. Д. Д. била наложена глоба в размер на 500 (петстотин) лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по административнонаказателната преписка, както и гласните и писмени доказателства събрани в хода на съдебното производство.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Директор на Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП - гр.Бургас, а АУАН съставен от оправомощено за това лице, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед № ЗЦУ – 1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП. Административнонаказателното

производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на АУАН, противно на възраженията на жалбоподателя, съдът приема, че е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. АУАН е бил съставен в присъствие на нарушителя, предявен му е, той се е запознал с неговото съдържание и е вписал възражение. Вярно е и че при издаване на НП наказващия орган не е обсъдил подробно постъпилото възражение срещу АУАН, но по мнение на този състав това не е довело до съществено нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, защото НО е извършил преценка на възражението, счел е, че не е основателно, поради което и е издал НП.

Съгласно чл. 125, ал.1 и ал.5 от ЗДДС, за всеки данъчен период регистрираното по чл. 96, 97, 97а, 99 и чл. 100, ал. 1 и 2 лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124. Декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. В конкретния случай ЕТ „*****“ ЕИК *** е бил регистриран по ЗДДС, и за него за данъчния период на месец октомври е възникнало задължение да подаде справка-декларация по закон. Срокът за подаване на същата е бил до 14.11.2022 г. Едноличният търговец обаче е с прекратена регистрация в Търговския регистър от дата 08.11.2022г., т.е. преди изтичане на срока за подаване на декларацията.

Съгласно чл. 94, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС Националната агенция за приходите създава и поддържа специален регистър по този закон, който е част от регистъра по чл. 80, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. С вписването в регистъра лицата получават идентификационен номер за целите на ДДС, пред който е поставен знакът „BG“. В случая ЕТ А. Д. е бил регистриран като ЕТ „*****“ по ДДС като е получил и идентификационен номер BG***.

Действително, регистрацията на физическо лице като ЕТ не създава нов правен субект, но от гледна точка на регистрацията по ЗДДС физическото лице нетърговец и физическото лице търговец, се идентифицират с различни идентификационни номера съгласно § 1, т. 1 от ДР на ППЗДДС (служебният номер от регистъра по чл. 94, ал. 1 от закона, който се издава от Националната агенция за приходите за целите на прилагането на закона – на физическите лица с единен граждански номер или личен номер на чужденец, които не са вписани в търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, както и в регистър БУЛСТАТ; същият се предоставя на лицата при връчване на акта за регистрация по закона). Съгласно разпоредбата параграф 1, ал. 4 от ДР на ППЗДДС, когато физическо лице получи при регистрацията си идентификационен номер за целите на ДДС в качеството си на едноличен търговец и впоследствие се заличи от търговския регистър, ако за него са налице основанията за регистрация по закона, идентификационният му номер за целите на ДДС е номерът по ал. 1, т. 1, буква „в“, пред който е поставен знакът „BG“, когато лицето не е вписано в регистър БУЛСТАТ, а когато лицето е вписано в регистър БУЛСТАТ, идентификационният му номер за целите на ДДС е единният идентификационен код по БУЛСТАТ, пред който е поставен знакът „BG“. Наказващият орган в наказателното

постановление при определяне на наказанието е посочил, че „задълженото лице е регистрирано по ЗДДС с № BG ****“, който номер съответства на идентификационния номер на ЕТ „****“ ЕИК ***. Това води до извода, че жалбоподателят като физическо лице, не е бил регистриран за целите на данъчния закон. При заличаване на едноличния търговец, качеството на регистрирано по ЗДДС лице не преминава автоматично върху физическото лице. След заличаването на едноличния търговец, физическото лице не остава автоматично субект на създадените преди това правоотношения като аргумент е и разпоредбата на чл. 107 от ЗДДС.

От друга страна, самата санкционна норма на чл. 179, ал. 1 от ЗДДС (ако тази разпоредба е имал предвид наказващия орган, тъй като не е посочена конкретната алинея на чл. 179 ЗДДС) гласи, че лице, което е длъжно, не подаде справка-декларацията по чл. 125, ал. 1, декларацията по чл. 125, ал. 2, отчетните регистри по чл. 124 или не ги подаде в предвидените срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и еднолични търговци, в размер от 500 до 10 000 лв. Разпоредбата прави ясно разграничение между физическите лица със и без търговско качество, като посочва, че наказанието глоба се налага на физическите лица, които не са търговци, а имуществената санкция – на юридически лица и еднолични търговци.

В настоящият случай не е ясно в какво качество е санкциониран жалбоподателят, дали като физическо лице, нетърговец по смисъла на ТЗ, идентифицирано чрез своето ЕГН, или като ЕТ, идентифициран чрез своя ЕИК по търговския регистър, което е довело до ограничаване на правото на защита на наказаното лице. АНО неправилно е ангажирал отговорността на физическото лице А. Д. Д. като му е наложил глоба, без да е установено по безспорен начин, че той е извършил деянието.

Предвид изложеното съдът намира, че неправилно е определен субектът на отговорността, респективно е налице неправилно приложение на материалния закон и налагане на неследващо се наказание „глоба“, поради което наказателното постановление следва да бъде отменено.

На основание чл. 63д от ЗАНН съдът дължи произнасяне по разноските. В случая право на разноски, предвид отмяната на НП, има жалбоподателят, който претендира разноски в размер на 400 лева за адвокатско възнаграждение. Следва да се посочи, че съгласно чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 , т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното възнаграждение е в размер на 400 лева като делото не се отличава от фактическа и правна сложност, приключи в рамките на две съдебни заседания, поради което и в полза на жалбоподателя следва да се присъди исканото възнаграждение.

Предвид гореизложеното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 692839-F691869/21.02.2023 г. издадено от

Директор на Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП - гр.Бургас, с което на А. Д. Д. с ЕГН ***** за нарушение на чл.125, ал.5 от ЗДДС, на основание чл.179 от ЗДДС, му е наложена глоба в размер на 500 (петстотин) лева.

ОСЪЖДА НАП-София да заплати на А. Д. Д. с ЕГН ***** сумата в размер на 400 /четиристотин/ лева за разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 -дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Бургас.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____